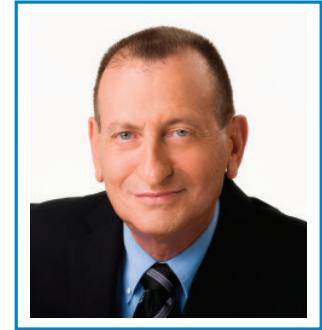

יקירי העיר תל-אביב-יפו

תשע"ט | 2019

יקירי,

“אמרה הפקודה: ביד איש עתי
אשלח והערתי בלילה איש נם
והקייץ ופקח את עיניו כנגדי
וראה את פני וְחָפּוּ וְקָם
וְשָׁאֵל לֹא יִשְׁאֵל תְּכַלִּיתִי וְסוּדִי
וַיֵּצֵא עֵמָדִי אֶל מְקוֹם אֲשֶׁר שָׁם
בְּאֵין אִמָּר יִתֵּן אֶת נַפְשִׁי בְּעַדִּי”

אתמול, ביום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, התייחדנו עם זכרם של הבנים והבנות, שנתנו את חייהם למעננו. אלה ששיר “הפקודה” של אלתרמן מתאר את סיפורו של כל אחד ואחד מהם:

הם לא שאלו שאלות – הבנים והבנות שנפלו. נענו לפקודה ויצאו למלאה “באין אומר”. אבל השאלות חייבות להישאל, וכל המסורת היהודית היא מסורת של קושיות, של שאלות, שמחייבות תשובה. ושתיים הן השאלות שעלינו לשאול את עצמנו היום, שהוא יום הולדתה של המדינה הזאת: האם אנחנו בתור עם – ושליחינו בזרועות השלטון – עשינו הכול כדי שלא נצטרך, חלילה, לנצל את נכונות ההקרבה המופלאה של בנינו ובנותינו? והשאלה האחרת – החשובה לא פחות: כיצד צריכה להיראות המדינה הזאת כדי שתצדיק את קורבנם? איזו דמות צריכה להיות לה? מה חייבים להיות קווי המתאר שלה?

העיר הזאת – תל־אביב-יפו – ידעה מיומה הראשון, מה דמותה של המדינה שעליה חלמה. זו הייתה מדינת היהודים – האידאלית, אך בשום פנים ואופן לא אוטופית, שאת דיוקנה צייר בפירוט רב תאודור הרצל בספר, ששמו הפך לשמה: מדינה מודרנית של תרבות ומדע, מדינה של שוויון זכויות, שאינה מבדילה בין אדם לאדם, מדינה, שמוסדותיה הנבחרים הם הקובעים את דרכה ולאנשי הצבא ולאנשי הדת אין סמכות להתערב בענייניה.

מאה ועשר שנים אחרי הקמתה, אפשר לומר בגאווה שתל־אביב-יפו הפכה את הערכים, שעליהם חלם הרצל, למציאות – והיא עיר פתוחה, חופשית, מודרנית, עיר של מדע ותרבות, עיר של דמוקרטיה ושוויון זכויות לכול. עיר השומרת בקנאות על שלושת העיקרים, אשר לדעתו של הרצל, עשו אותנו – את היהודים – לאומה גְדולה: חופש המחשבה והביטוי, הסובלנות ואהבת האדם.

אני מדבר כל הזמן על תל־אביב הנהדרת הזאת שלנו, אבל הרי אין להפריד בין העיר לתושביה. הם שעיצבו את דמותה, הם שקבעו את אופיה. הטקס הזה, שכבר נהפך למסורת, הוא הדרך שלנו לומר ליחידים המיוחדים האלה, שעשו אותה למה שהיא – את שבחם בפניהם, קבל עם ועדה. וכך, מדי שנה בשנה אנחנו מתכנסים ביום העצמאות – כדי לתת כבוד לעוד קבוצה נבחרת של מי שאנחנו קוראים יקירי העיר. תושבים שבמופת חייהם ממחישים את ייחודה ואת מעלותיה של העיר הזאת.

גם השנה מדובר בנבחרת מגוונת של בעלי עיסוקים שונים, מתחומי הרפואה והתקשורת, ההיי-טק והחינוך, הדיפלומטיה והפעילות הקהילתית. אנשי אקדמיה ואנשי מעשה, ילידי הארץ וילידי חוץ לארץ. נשים, גברים – והשנה גם אישה, שבעבר הייתה גבר. העיסוקים שונים מאוד. אך שני דברים משותפים לכולם: פעילות נמשכת של הרבה שנים למען הכלל ומצוינות בלתי מתפשרת בתחומי פעילותם.

גדולתם של יחידים נבחרים מסוגם של יקירי תל־אביב אלה היא לא רק בעצם פועלם, אלא גם בכך, שבמעשיהם הם קובעים סטנדרטים של איכות, הקרימים גבוה את רף הציפיות שלנו מעצמנו.

“הנותן לדורו” – אמר ביאליק – “נותן לדורות”. בהביענו היום את תודתנו ליקירי העיר החדשים על כל מה שהם נתנו לנו, בני דורם – אנחנו מביעים לא רק את הוקרתנו, אלא גם את הוקרת הדורות הבאים.

תודה רבה וחג עצמאות שמח.

שלכם,
רון חולדאי
ראש עיריית תל־אביב-יפו

יקירי תל-אביב-יפו | תשע"ט - 2019

פרופי שלמה לניאדו

רות פינקלקראוט

זלמן שובל

יעקב שרת

שמואל גפן

שמוליק מזרחי

אלכס אנסקי

אילי גורליצקי

מלי הראל

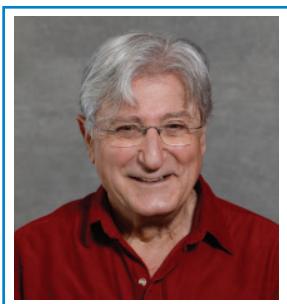
ד"ר יוסי ורדי

אפרת טילמה

פנינה כהן

אלכס אנסקי

טלוויזיה רבות ובהן הסדרה "השיר שלנו", "האלופה" ו-"חצויה". אלכס אנסקי כיכב גם על בימות התאטרון והותיר את חותמו במנעד רחב של תפקידים בהצגות כגון: "פיגמליון", "אלפיי", "אנטיגונה", "ז'אקוי ארץ אהובה" ו-"נבלות".

בסתיו 2014 העלה הצגת יחיד ושמה "נפילה בשידור חי", אשר עסקה בימי השידור האחרונים של שדרן בכיר ונודע. ההצגה זכתה לשבחי הביקורת והוצגה בכל רחבי ישראל. בִּאֵיב 2015 יצאה ההצגה למסע הופעות בפריז, ברומא ובניו-יורק.

אלכס אנסקי גם שימש מורה ומחנך לדורות של מגישים ושחקנים. הוא כיהן בהתנדבות במגוון תפקידים ציבוריים ובהם: חבר הנהלת צוותא, חבר מועצת המנהלים של להקת המחול "קול הדממה" וחבר המועצה לתרבות של עיריית תל-אביב-יפו.

בעבור עשייתו הענפה בתחומי הרדיו, העיתונות והתרבות הוא זכה בפרסים רבים ובהם פרס מפקד גלי צה"ל על תרומתו לתחנה, פרס זיו לעיתונות ופרס אמ"י למפעל חיים.

אלכס אנסקי חי כל חייו בתל-אביב-יפו, ותרם תרומה ניכרת לחיי התרבות בעיר.

השדרן, העיתונאי והשחקן, אלכס אנסקי, נולד בשנת 1939 בסופיה שבבולגריה. לאחר מלחמת העולם השנייה עלתה משפחתו ארצה והשתקעה ביפו.

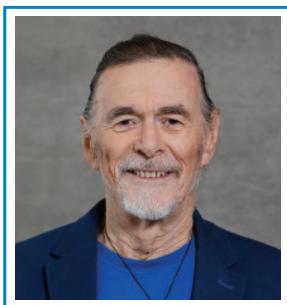
כבר בתור ילד, החל לשחק בתאטרון הילדים "במתנו", שחקים אביו. בגיל 8 הופיע בפעם הראשונה על הבימה בהצגה "כזאת הייתה אמא", לצד אורנה פורת ויוסף ידין.

אלכס למד בתיכון חדש בתל-אביב-יפו, בוגר בית הספר הגבוה למשחק של הבימה ושל המכללה לטלוויזיה ורדיו RCA שבניו-יורק.

בשנת 1974 הצטרף לגלי צה"ל ויזם את "707", תכנית בוקר, ששודרה מיד לאחר חדשות השעה 7. 35 שנים ליווה אותנו קולו הייחודי בקפה הראשון של הבוקר – אופטימי, מרגיע ותמיד אבהי.

בהמשך יזם את הפקת התכנית בגלי צה"ל "קולה של אמא", הגיש לצד הפרופי מיכאל הר-סגור את "שעה היסטורית", עטורת השבחים, ובשנים האחרונות הוא מגיש תכנית אישית המשודרת בסוף השבוע.

בד בבד עם הקריירה ברדיו, השתתף בסרטי קולנוע שונים כגון: "מאיה", "רפסודיה בולגרית" ו-"המועדון לספרות יפה של הגברת ינקלובה" והופיע בתכניות

אילי גורליצקי

בשנת 1979 חבר אל יפה ירקוני, שלמה ארצי ששי קשת ואמנים אחרים כדי להקים איגוד מקצועי ראשון לאמני ישראל. בכינוס מיוחד, שהיה באולם "צוותא" הוכרז על הקמת אמ"י – אגודת אמני ישראל. אילי גורליצקי נבחר ליו"ר הארגון.

תחת הנהגתו זכתה אמ"י להצלחה רבה ומרבית אמני ישראל הצטרפו אליה.

בשנת 1983 יזם את הקמת חברת "אשכולות", העוסקת בגבייה ובחלוקת תמלוגים לאמנים מבצעים והוא משמש מנכ"ל החברה.

לאורך השנים זכה בשלושה פְּרָסֵי כינור דוד: בעבור "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "שוק המציאות" ו-"חכמים בלילה" – תכנית הבידור שהעלה עם יוסי בנאי.

בתור חובב פילוסופיה, מתמטיקה והיסטוריה כתב שני ספרים: "הסוד הכמוס", העוסק במפגש בין הרמב"ם ובין הפילוסוף המוסלמי אבן רושד, ו-"טהירו", המציג את התנועה המשיחית של שבתאי צבי.

אילי גורליצקי, איש אשכולות אִמְתִי, פועל כל חייו בתל־אביב-יפו, מעשיר את חיי תושביה ולוחם למען זכויות אמני העיר ומדינת ישראל כולה.

השחקן והזמר, אילי גורליצקי, נולד בתל־אביב-יפו בשנת 1935. הוריו, שהיו חברים בתנועה הקומוניסטית, קראו לו אילי על שם מנהיגה הראשון של ברית המועצות, ולדימיר איליץ' לנין.

אילי למד בתיכון עירוני א' ובגיל 17 התקבל לבית הספר הדרמתי שליד תאטרון הקאמרי, אשר הכשיר את שחקני הַעֲתִיד של התאטרון. בתקופה הזאת שיחק בתפקידים קטנים, בין השאר בהצגות "הנפש הטובה מסצ'ואן" ו-"הוא הלך בשדות".

במהלך שירותו בצבא היה חבר בַּלְהֶקֶת פיקוד מרכז ובה היה סולן ששר את הלהיטים: "חמסינים במשלט" וה-"זקנקן".

עם שחרורו מן הצבא שב אל תאטרון הקאמרי וכיכב בהצגות "הלילה ה- 12" ו-"כנרת כנרת".

בשנת 1964 נכנס אל הפנתאון של עולם הבידור הישראלי בזכות תפקידו הכפול במחזמר "שלמה המלך ושלמי הסנדלר" ובו כיכב לצד שותפתו לדרך – יונה עטרי, המחזמר זכה להצלחה מסחררת והוצג יותר מאלף פעמים בישראל וברחבי העולם.

אילי גורליצקי הופיע בהצגות ובסרטים רבים. בין השאר כיכב במופעים "שוק המציאות", "זהו בידור" ו-"חכמים בלילה" לצד יוסי בנאי, במחזמר "ברנשים וחתיות" ובסרטים: "שלושה ימים וילד", "סיירים" ו-"טוביה ושבע בנותיו".

מלי הראל

בשנת 2002, לאחר שטיפחה דורות של תלמידים בעיר, פרשה מתחום ההוראה, הצטרפה למועצת נשים עירונית והתקבלה לקורס מנהיגות למאה נשים מובילות בעיר. נוסף על עשייתה החינוכית, עסקה מלי כל חייה בפעילות התנדבות למען הקהילה.

היא אימצה משפחות נזקקות יוצאות אתיופיה, התנדבה במחלקה האונקולוגית בבית חולים "דנה" לילדים ובבית לוינשטיין שברעננה. מלי התנדבה בהסדרות המורים והשתתפה בפעילות של עיריית תל-אביב-יפו לקידום מעמד האישה.

בשנת 2009 הצטרפה לתנועת ויצו, סניף תל-אביב-יפו ויזמה פרויקטים חברתיים רבים.

מלי הראל משמשת היום יו"ר עמותת "שבילי דעת", להעשרת בני הגיל השלישי וממשיכה לפעול במרץ למען תושבי העיר הזאת, שהיא אוהבת כל כך.

אשת החינוך והעשייה החברתית, מלי הראל, נולדה בשנת 1948 בבי"ח הדסה בתל-אביב-יפו.

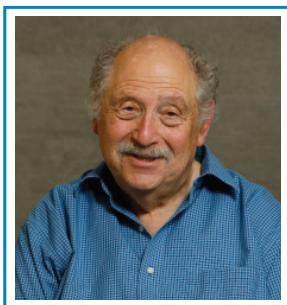
גדלה בשיכון קציני המשטרה בשכונת יד אליהו וחונכה על ברכי המוסר, אהבת האדם והנתינה.

רוח ההתנדבות, שכה מאפיינת אותה, החלה לנשב עוד בהיותה תלמידת תיכון. כבר אז לימדה בהתנדבות תלמידים נזקקים מסביבת התחנה המרכזית הישנה. בשנת 1964 נבחרה על ידי מנהל החינוך בעירייה לייצג את ישראל בחילופי נוער בין הערים תל-אביב -יפו לרומא.

מלי למדה בסמינר למורים ע"ש שיין. עם סיום לימודיה, השיקה קריירה מפוארת בתחום החינוך, אשר התפרשה על כשלושה עשורים.

את דרכה החלה בתור מחנכת בבית הספר בבלי ובהמשך מונתה לתפקיד סגנית בית הספר.

בשנת 1992 מונתה לתפקיד מנהלת בית ספר "ירושלמי" שבשכונת בבלי ושמונה שנים לאחר מכן עברה לנהל את בית הספר "תל-נורדאו" בעיר.

ד"ר יוסי ורדי

בשנת 2011 יזם את הפקת DLD, פסטיבל החדשנות הגדול בישראל, הנערך בשיתוף פעולה עם העירייה ומתפרש בכל רחבי תל-אביב-יפו. הפסטיבל, תרם למיצובה של העיר בתור מוקד חדשנות עולמי, המושך אליו בכל שנה אלפי משתתפים מרחבי העולם.

בעבור תרומתו הרבה לקידום ההיי-טק, הכלכלה והחינוך בישראל, זכה בפרסים ובתארים רבים: פרס ראש הממשלה למפעל חיים בתחום ההיי-טק, פרס התעשייה בקטגוריית האלקטרוניקה, פרס רומנסיאנו מאוניברסיטת תל-אביב, תואר דוקטור לשם כבוד מהטכניון, ותואר דוקטור לשם כבוד מאוניברסיטת בן-גוריון שבנגב.

באפריל 2014 בחר בו כתב העת הטכנולוגי Wired, לאחת מעשר הדמויות המשפיעות על תעשיית הדיגיטל באירופה.

לצד כל עיסוקיו, יוסי ורדי פועל עם רעייתו לשילוב חרדים וערבים בתעשיית ההייטק ומפיץ את בשורת החדשנות הישראלית והתל-אביבית בכינוסים ברחבי העולם, כל זאת בהתנדבות, ומתוך תחושת שליחות ואהבה עמוקה לעיר שבה גדל.

היזם הטכנולוגי ד"ר יוסי ורדי נולד בתל-אביב-יפו בשנת 1942. למד בתיכון עירוני א' והיה חניך של שבט צופי דיזנגוף. ורדי שימש מדריך בבית הספר הטכני של חיל האוויר ולמד בטכניון שבחיפה. בתום לימודיו, הקים עם שני חברי ילדות ועם ארבעה ממוריו את חברת טכיים - טכנולוגיה מתקדמת, אחד מבתי התוכנה הראשונים בישראל.

בשנת 1970, בהיותו בן 27 בלבד, מונה למנכ"ל משרד הפיתוח ולאורך השנים כיהן במגוון תפקידי מפתח במגזר הציבורי והפרטי, ושימש יועץ לגופים בין-לאומיים שונים.

בשנת 1996 סייע לבנו אריק, להקים את מיראבילים, מפתחת ICQ, תוכנת המסרים המידיים הראשונה.

מיראבילים נמכרה בעסקה ענקית לחברת AOL האמריקנית וורדי הפך לאחד המשקיעים הבולטים בתחום האינטרנט בישראל.

לצד פעילותו העסקית הוא מייחד את זמנו לקידום החינוך בתל-אביב-יפו וברחבי ישראל.

בשנת 2001, לאחר הפיגוע בדולפינריום, שבו נהרגו שבעה מתלמידי בית ספר שבח מופת, נרתם לסייע לבית הספר וגייס קבוצת תומכים מקרב חבריו בתעשיית ההיי-טק. הקבוצה הפכה לוועד פעולה קבוע וביוזמת ראש עיריית תל-אביב-יפו, רון חולדאי, החלה הקבוצה לסייע לבתי ספר אחרים בעיר.

אפרת טילמה

בתוך כך החלה להתנדב במרכז הגאה ונפגשה עם נשיא המדינה בערב הוקרה לחברי הקהילה הלהט"בית המשרתים בכוחות הביטחון.

בשנת 2016 כתבה אוטוביוגרפיה: "לזאת ייקרא אישה". שם הספר לקוח מתוך ספר בראשית, מן הפסוקים המתארים את בריאת האישה מצלעו של אדם.

המחזאי, יונתן קלדרון, עיבד את סיפור המרגש למחזה, שהועלה בהצגת בכורה בתאטרון הבימה.

המחזה זכה לשבחי הביקורות, ובשנת 2016 גרף את הפרס הראשון בפסטיבל "סתיו תאטרוני לתאטרון קהילתי".

באמצעות המחזה מקווה אפרת לעודד טרנסיות צעירות לעמוד על זכויותיהן ולהציג אותן לציבור הרחב בתוך נשים אמיצות הראויות ליחס שווה.

אפרת טילמה מקדמת את הסובלנות, הפתיחות וקבלת האחר בתל-אביב-יפו. היא פורצת דרך אמיתית, המביאה לידי ביטוי באישיותה עוצמה נשית בלתי מתפשרת.

מעטים ניחנו באומץ הלב הטמון בהליכה נגד הזרם. אפרת טילמה, מתנדבת, אקטיביסטית ומראשונות הטרנסיות בארץ, ניחנה באומץ כזה.

אפרת טילמה נולדה בשנת 1947 בקיבוץ חולדה שבגליל העליון ובשנת 1954 עברה עם משפחתה לתל-אביב-יפו.

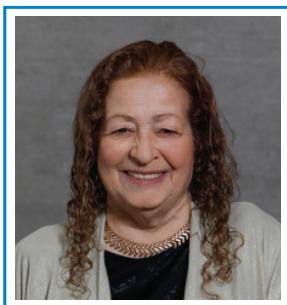
בתחילת שנות השישים חשה אפרת, כי היא אישה הכלואה בגוף של גבר. היא החלה להתלבש בבגדי נשים וליטול הורמונים נשיים בלי ליידע את הוריה. בשל כך נרדפה על ידי שוטרי משטרת ישראל, שראו בה גבר המתחזה לאישה שלא כחוק.

היא נמלטה מישראל, נדדה ברחבי אירופה, ובשנת 1967 עשתה ניתוח לשינוי מין בקזבלנקה. כמה שנים עבדה בתור דיילת בחברת התעופה הבריטית בריטיש איירווייז, ובשנת 2006 שבה לישראל.

בשנת 2011 התנדבה למשטרת ישראל במחוז תל-אביב, אך הסתירה את זהותה מחבריה וממפקדיה במשטרה.

בשנת 2015, אחת מחברותיה הטרנסיות הטובות ביותר, שלחה יד בנפשה ואפרת הבינה, שעליה ליהפך לשופר בעבור חברות הקהילה הנמצאות במצוקה.

היא יצאה מהארון, החלה להרצות לפני שוטרים, נהפכה לשגרירת הקהילה הטרנסית במשטרה וזכתה במדליית המחוז, ממפקד המחוז, ניצב משה (צ'יקו) אדרי.

פנינה כהן

מועדון האזרחים הוותיקים משמש מסגרת חברתית חשובה לגמלאי שכונת התקווה. בעבורם זה בית שני, אוזן קשבת וכתף תומכת בכל צורך ועניין. פנינה מסייעת לקשישים להתנהל מול הרשויות, עושה ביקורי בית, דואגת להם לארוחות חמות ולשמיכות בחורף וכשעולה הצורך, נלחמת בעבורם כמו לביאה.

פנינה אינה קופאת על שמריה ופועלת כל העת לגיוס תורמים וחברות מסחריות הפורשים את חסותם על המועדון.

בהוקרה על תמיכתה הרגשית והמעשית במשפחות, בבני נוער, בצעירים ובקשישים ועל פעילותה לשיפור איכות חייהם של תושבי שכונת-התקווה, זכתה בשנת 2011 ב"מגן סגנית השר לאזרחים ותיקים - מתנדבים מצטיינים" ואף קיבלה את אות ראש העיר למתנדב.

פנינה כהן, כשמה כן היא, היא פנינה של טוב לב, נתינה ואהבת אדם. גם לאחר עשרות שנים של עשייה, היא ממשיכה לפעול במלוא המרץ למען תושבי השכונות, ומשמשת מודל לחיקוי והערצה.

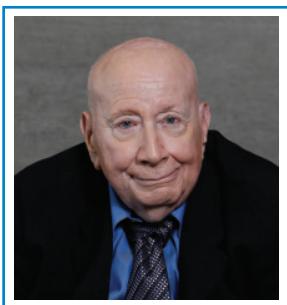
פנינה כהן, המתנדבת למען אזרחיה הוותיקים של העיר, נולדה בשנת 1944 בתל-אביב-יפו וגדלה בשכונותיה הדרומיות.

פנינה ינקה את ערך הנתינה מהוריה, אשר נהגו לחלק דברי מזון לתושבים שבשכונת מגוריהם.

עם סיום לימודיה נשלחה לסייע לבני נוער במצוקה בבאר-יעקב. היא סיירה בין בתי הנערים שגדלו בשיכוני פחונים וסבלו מעוני רב והעניקה להם תקווה, שיש ביכולתם להתגבר על חיי החוסר והדלות.

פעילותה ההתנדבותית נמשכה גם באור יהודה ובכפר שלם, במקומות האלה סייעה להורים קשי יום, הדריכה נערים במועדון נוער ואף יזמה אירוע בר מצווה לאחד הנערים הנזקקים שם.

בשנות השבעים עברה להתגורר בשכונת התקווה והחלה להדריך בני נוער בבית דני. בתחילת שנות התשעים הייתה ממקימות מועדון האזרחים הוותיקים בשכונה, ומאז היא ממלאת את התפקיד במסירות ומייחדת את מרבית זמנה לפעילות במועדון.

פרופ' שלמה לניאדו

תחת ידיו עברו אלפי חולים, והוא טיפל בכולם במסירות ובכבוד ראש. בין השאר, שימש רופאו של ראש הממשלה לשעבר, מנחם בגין ז"ל ורופאו האישי של תד אריסון ז"ל, גם הסופר יגאל מוסינזון היה מטופל של פרופ' לניאדו, והוא אף שילב אותו בדמות באחד מספרי חסמבי"ה.

פרופ' שלמה לניאדו ניהל את מחלקת הלב 30 שנים, עד פרישתו לגמלאות. הוא אדם רב זכויות, אשר העמיד דורות של רופאים וקידם את תחום הקרדיולוגיה בישראל.

משנת 1974 הוא חבר סגל בפקולטה לרפואה וכיום הוא מכהן בה בתור פרופסור מן המניין אמריטוס.

הפרופ' שלמה לניאדו היה נשיא האיגוד הקרדיולוגי בישראל, יושב ראש ועדה של משרד הבריאות לענייני קרדיולוגיה וחבר דירקטוריון של בית התפוצות.

הוא פרסם יותר מ-200 מחקרים אקדמיים, כתב שלושה ספרי פרוזה וספר עיון. אחד מהם, "אישה זרה", שיצא בהוצאת ידיעות אחרונות, הפך לרב מכר. ספרו: "הספר הסודי של הרופא", המשלב סיפורים ואנקדוטות מן הקריירה הרפואית הענפה שלו, מאפשר לחולים להבין טוב יותר את הרופאים ומציע לרופאים להביט בגובה העיניים של החולים.

פרופ' שלמה לניאדו מתגורר יותר משישים שנים בתל-אביב-יפו ותרומתו לעיר ולבריאות תושביה, לא תסולא בפז.

סיפור חייו של הפרופ' שלמה לניאדו, הוא גם סיפורה של הרפואה הישראלית – סיפור של חזון, יזמות, אהבת אדם וחתירה בלתי פוסקת למצוינות.

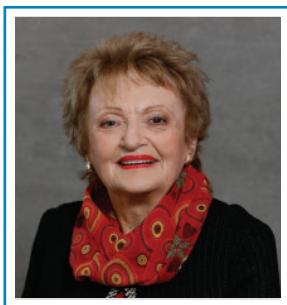
שלמה לניאדו, נולד בשנת 1936 בירושלים. בשנת 1949 מינה בן גוריון את אביו לתפקיד המושל הצבאי ביפו, והמשפחה עברה להתגורר בתל-אביב-יפו.

הוא למד בגימנסיה הרצליה והשלים את לימודי הרפואה בשנת 1961 באוניברסיטה העברית. שירת בתור רופא גדודי בהנדסה קרבית, ובשנת 1967 יצא להתמחות בקרדיולוגיה, במרכז הרפואי "אלברט איינשטיין" בניו-יורק.

בתקופה הזאת היה עד לצעדיה הראשונים של הקרדיולוגיה המודרנית ולהקמתן של היחידות הראשונות לטיפול נמרץ לב.

בשנת 1973 שב ארצה, ומיד פנה להגשים את חזונו: הקמת מחלקה קרדיולוגית ראשונה בתל-אביב-יפו. המחלקה, שהקים מן היסוד בבית החולים איכילוב, נהפכה לפרויקט חייו.

המחלקה הקטנה צמחה ונהפכה למובילה בישראל. במשך הזמן הורחבה למכון לב מודרני ומשוכלל, הכולל: יחידה לצנתורי לב, יחידה לבדיקות אלקטרו פיזיולוגיות של הלב, יחידת אקו-קרדיוגרפיה, יחידה לרפואה גרעינית, יחידת מחשב ועוד.

רות פינקלקראוט

רות פינקלקראוט עבדה במערכת החינוך בתל-אביב יותר מ-40 שנים. אלפים רבים מתושבי העיר התחנכו תחת כנפיה, וכולם זוכרים אותה בתור מורה לחיים - סובלנית, אנושית, בעלת ידע עצום, המרעיפה תשומת לב על כל אחד ואחד מתלמידיה ומתווה את דרכם באהבה וברגישות.

תלמידיה ממשיכים לשמור אתה על קשר גם היום, מבקרים אותה ומזמינים אותה לאירועים משפחתיים. הם מוקירים לה תודה על שתרמה לעיצוב אישיותם, ויודעים, שמחנכים מן הזן של רות, נולדים פעם בדור.

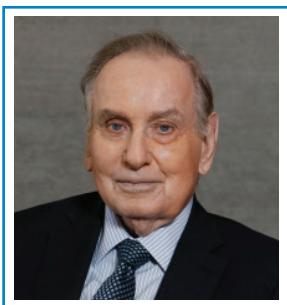
רות פינקלקראוט, מְנַשֵּׂי החינוך המיתולוגיות של העיר, נולדה בווינה שבאוסטריה בשנת 1927. בשנת 1935 עלתה משפחתה ארצה והשתקעה בתל-אביב.

רות למדה בבית הספר "תלפיות" ובסמינר למורים, השתתפה בקורס להכנת חומר לימוד לתלמידים באוניברסיטת תל-אביב. באוניברסיטה העברית למדה היסטוריה ומקרא.

עם סיום לימודיה, החלה לעבוד בתור מורה בבית הספר היסודי "יהודה המכבי" ובהמשך לימדה במוסד להכשרת אקדמאים.

יעדה הבא במערכת החינוך היה הגימנסיה הרצליה. במהלך 18 שנות עבודתה בגימנסיה כיהנה במגוון תפקידים – מורה, מחנכת, רכזת ומנהלת החטיבה.

לאורך כל שנותיה במערכת החינוך דגלה בגישה חינוכית ייחודית ששמה את אושרו של התלמיד במרכז. היא האמינה, שעל כל תלמיד לחוות את האושר הטמון בהצלחה, היא התמסרה כל כולה למען תלמידיה ויזמה פעילויות חינוכיות ייחודיות גם מחוץ לשעות ההוראה.

זלמן שובל

בד בבד עם עבודתו בתור חבר כנסת ניהל את ההסברה המדינית של משרד החוץ, בעקבות מינוי מיוחד של שר החוץ, משה דיין.

בשנת 1990 התפטר מן הכנסת ומונה לתפקיד שגריר ישראל בארצות הברית. הוא שירת בווישינגטון שתי קדנציות, תחת ארבעה ראשי ממשלה, היה שותף לתהליכים מדיניים מכריעים ונחשב לאחד השגרירים הטובים בתולדות המדינה.

בשנת 1997 נבחר ליו"ר תנועת הליכוד בעולם, ומטעם המפלגה שימש יו"ר מחלקת קשרי החוץ ויועץ למדיניות חוץ לראשי הממשלה בנימין נתניהו ואריאל שרון.

העשייה הציבורית משמשת חלק בלתי נפרד מחייו. בין השאר היה חבר בחבר הנאמנים של אוניברסיטת ת"א וחבר בחבר הנאמנים של המרכז הבין-תחומי הרצליה. שימש יו"ר האופרה הישראלית החדשה ויו"ר תחרות רובינשטיין לפסנתר, כמו גם חבר הוועדה המייעצת של המרכז ללימודים אסטרטגיים ובין-לאומיים בווישינגטון.

בשנת 1999 זכה בפרס דיפלומט השנה מטעם המועצה ליחסים בין-לאומיים בקליפורניה, ובשנת 2015 הוענק לו אות הוקרה על תרומתו לקידום יחסי ישראל-ארה"ב.

זלמן שובל מפרסם מאמרים בעיתונים הישראליים והבין-לאומיים, כתב שלושה ספרים וממשיך לייצג בכבוד את ישראל ואת עירו האהובה, תל-אביב-יפו.

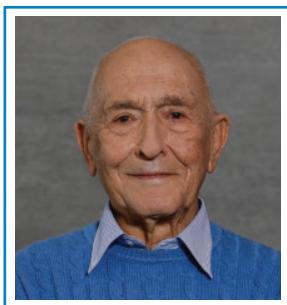
הדיפלומט והמדינאי זלמן שובל, נולד בשנת 1930 בדנציג שבפולין. בשנת 1938 עלתה משפחתו לארץ ישראל והשתקעה בתל-אביב. הוא למד בגימנסיה הרצליה ובגימנסיה גאולה – בית הספר התיכון למסחר.

בתום לימודיו התגייס לצה"ל ושירת בתור קצין מודיעין ובתור עוזר ראש ענף מחקר באמ"ן. במסגרת שירות המילואים שימש סגן אלוף ביחידת דובר צה"ל והשתתף במלחמת ששת הימים, במלחמת יום הכיפורים ובמלחמת לבנון הראשונה. התנדב ליחידת דובר צה"ל במבצע "עופרת יצוקה".

הוא בוגר אוניברסיטת ברקלי שבקליפורניה ומוסמך אוניברסיטת ג'נבה במדעי המדינה וביחסים בין-לאומיים ושימש צוער במשרד החוץ. לאחר פרישתו החל לעבוד בתחום הפיננסים והיה ממקימי בנק ירושלים וגם כיהן בתור יו"ר איגוד הבנקאים.

בשנת 1970 נבחר לכנסת ישראל מטעם מפלגת רפי בראשות בן גוריון והשיק קריירה פוליטית מפוארת ועשירה בעשייה.

זלמן שובל כיהן בכנסת ישראל ארבע קדנציות, היה ממקימי תנועת הליכוד וחבר בוועדת חוץ וביטחון, בוועדת הכספים, בוועדת המשנה לתקציב הביטחון ובוועדת הכלכלה.

יעקב שרת

בתקופה הזאת החל לעסוק במה שהפך למפעל חייו, פרסום כתבי אביו, ובשנת 1978 הוציא לאור את "היומן האישי של משה שרת" בשמונה כרכים.

עם פרישתו לגמלאות התמסר למפעל הנצחת אביו והקים את "העמותה למורשת משה שרת". עד כה פורסמו ביוזמת העמותה שנים־עשר כרכים מכתבי שרת והיד עוד נטויה.

הוא תרגם עשרות ספרים, ובהם ספרו של דזמונד מוריס: "הקוף העירום" ו-"לשון הגוף" של יוליוס פאסט וספרי ילדים קלאסיים כספרי ההרפתקאות של פרידריך וילהלם מדר והספר "מונפליט" של ג'ון מיד פוקנר.

חיבר ספרי עיון שונים ובהם הספר הביקורתי "מדינת ישראל לבית אלטנוילנד איננה" והספר: "פניני קדם" ובו יותר מ-1600 פתגמים שליקט מספרי התנ"ך.

בתור פזמונאי חיבר שירים שהפכו לקלאסיקה, כגון: "נגן לי, ירדן" ו-"נמה, יפו, נמה", "אהבה פשוטה", ו-"כנרת אחרת".

יעקב שרת, חי בתל־אביב-יפו, הקים בה משפחה לתפארת והוא ממשיך לנהל את מפעל ההנצחה החשוב שהקים.

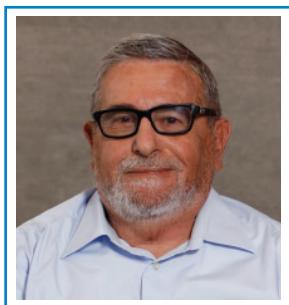
יעקב שרת, עיתונאי, מתרגם, מוציא לאור ופזמונאי, נולד בשנת 1927 בתל־אביב, בן לצפורה מאירוב ולמשה שרת, שהיה ראש הממשלה השני של מדינת ישראל.

בשנת 1931 עברה המשפחה לירושלים, ויעקב למד בבית-ספר הכרם. בנעוריו היה חבר בתנועת הנוער "מחנות העולים" ושירת בפלמ"ח. בהיותו בן 17 בלבד, התגייס לבריגדה היהודית ונשלח למצרים, לבלגיה ולחזית באיטליה.

בשנת 1946 היה ממקימי קיבוץ חצרים – אחת מאחת־עשרה נקודות היישוב, אשר הוקמו בנגב באישון לילה.

בתחילת שנות החמישים החל ללמוד רוסית באוניברסיטת קולומביה שבניו-יורק ובאוניברסיטת אוקספורד. עם סיום לימודיו הצטרף לארגון "נתיב", אשר פעל לסייע ליהודי ברית המועצות. בשנת 1960 החל לשרת בתור מזכיר בשגרירות ישראל במוסקבה והפיץ את בשורת העלייה בקרב היהודים הכלואים מאחורי מסך הברזל. המשטר הקומוניסטי האשים אותו בהפצת תעמולה ציונית ובריגול למען הסי.אי.אי (CIA) וגירש אותו מהמדינה.

שרת הצטרף למערכת עיתון מעריב ויותר משני עשורים פרסם טורים פוליטיים, מקאמות ונמנה עם צוות עורכי גיליון סוף השבוע.

שמואל גפן

הוא שימש חבר בוועדת בניין ערים והיה שותף לאישורן של תכניות בנייה רבות בעיר.

במסגרת עבודתו במחלקה לתרבות התורנית בעירייה, היה ממונה על כל התכנים שהפיצה המחלקה. הוא פעל בלא לאות כדי להעשיר את חיי הרוח והתרבות של הציבור הלאומי דתי בתל־אביב-יפו ובין השאר יזם הופעות מוזיקה לקהל שומרי המסורת.

שמואל גפן עבד בעירייה כארבעים שנים מתוך הפגנת מסירות, מקצוענות ומחויבות לתושבי העיר ולצורכיהם.

הוא חי כל חייו בתל־אביב-יפו ואוהב אותה אהבת נפש.

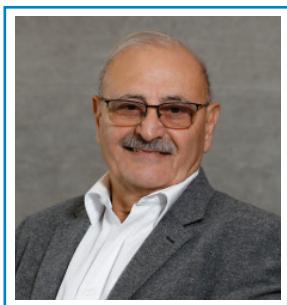
שמואל גפן, חבר מועצת העיר לשעבר ואיש החינוך נולד בעיר תל אביב-יפו בשנת 1937.

הוא התחנך בבית הספר "יסודי התורה" ובישיבת בני עקיבא שבכפר הרא"ה.

שירת בצנחנים ולאחר שחרורו החל לעבוד במערכת החינוך. שימש מורה ומחנך 14 שנים במושב כרם בן זמרה, בנתניה ובשכונת התקווה בתל־אביב-יפו.

בתור מורה הוא האמין, כי תפקידו להקנות ידע לתלמידיו ובתוך כך לסייע בעיצוב דמותם, לשמש להם מורה דרך לחיים ולהכין אותם לאתגרי העתיד.

בשנת 1979 נבחר למועצת העיר תל־אביב - יפו מטעם רשימת המפד"ל ולאורך השנים עבד בהרמוניה ובשיתוף פעולה מלא עם שלושה ראשי ערים - שלמה להט, רוני מילוא ורון חולדאי.

שמוליק מזרחי

שמואל היה חבר דירקטוריון בחברות עירוניות שונות כגון: נתיבי איילון, חלמיש, היכלי הספורט, מוסדות חינוך, מרכז הירידים – אקספו תל-אביב, שפד"ן וגני יהושע.

בתור חבר בדירקטוריון גני יהושע היה שותף בהפיכת פארק הירקון ופארק בגין לפארקים המובילים בישראל.

שימש יו"ר של ועדות עירוניות רבות ובראשן ועדת מכרזים, שאותה ניהל במקצועיות ובשקיפות.

עם פרישתו מן העירייה נבחר לתפקיד יו"ר הסתדרות הגמלאים בישראל. בתפקידו זה הוא עומד בראש ארגון הגמלאים הגדול בישראל ונאבק על זכויות הגמלאים, לרבות פנסיה, קצבאות, ביטוח לאומי, קידום חקיקה בכנסת, וחיזוק מעמדם החברתי.

בין השאר הוא משמש גם יו"ר מפלגת העבודה במחוז תל-אביב-יפו, חבר הנהלת "שיקום האסיר", המסייעת לאסירים משוחררים ובני משפחותיהם וממשיך לייחד את זמנו למען הציבור בתל-אביב-יפו ובישראל כולה.

שמואל, שמוליק מזרחי, חבר מועצת העיר לשעבר ופעיל למען זכויות הגמלאים היום, נולד בשנת 1948 בירושלים. בהיותו בן 7, עבר עם משפחתו לתל-אביב-יפו ומאז הוא חי בעיר בשכונת רמת החייל.

שמואל למד בבית ספר רמת החייל והיה חניך בתנועות "מחנות העולים" ו"הנוער העובד". סיים לימודי הדרכה וחינוך בבית ברל, ובתור מדריך בתנועה הוציא 18 גרעיני נח"ל לקיבוצים שונים. במסגרת תפקידו קידם בני נוער ממשפחות קשות יום וסייע להם להתגייס לצה"ל ולהשתלב בחברה.

בהמשך הצטרף למועצת פועלי תל-אביב-יפו והיה שותף בפרויקטים רבים למען הקהילה.

בשנת 1994 נבחר למועצת העירייה, מטעם סיעת העבודה וכיהן בה 20 שנים. במהלך כהונתו עסק רבות בחיזוק הקשר בין תושבי העיר לבין העירייה כמו גם בהגדלת מעורבות התושבים בנעשה בשכונות מגוריהם.

בין השאר יזם את הבחירות לועדי שכונות ברחבי העיר ועמד מאחורי פרויקט "מנהלות רובע", אשר במסגרתו שוקמו תשתיות רבות בעיר.

תשל"ו-1976

ברוך אגדתי, ברוך בן-יהודה פאולה ברט, נחום גוטמן, יהודית הררי, יעקב וינשל, אברהם זברסקי, בן-ציון חומסקי, מרדכי פנחס חסון, כתריאל פישל טכורש, צבי לבון, שאול לוי, מיכאל לנדאו, מנשה מני, אליעזר פרי, אורי קיסרי, אברהם שמואל רקנטי

תש"ם-1980

אריה אלחנני, יוסף אפרת, יהודה ארליך, חיים בדיחי, אלוף (מיל) מיכאל בן-גל, יצחק רחמים בן-יורם, אהרון בקר, חמדה גלעדי, דב דונר, הלל כהן, פריץ לוינזון, אליעזר מטלון, יוליוס סלפטר, יחיא זכריה עמרני, צבי קלמנטינובסקי, פרופ' ארוין רבאו, שושנה רסקין

תשל"ז-1977

משה אונגרפלד, משה ארם, יעקב בן-סירה, יצחק בן-רובי, ברוך גילאון, חיים גלובינסקי, ברוך וינשטיין, יוסף זריצקי, טוב חבשוש, יעקב לסלוי, יוסף מאירפלד, שמואל מירקין, יהודה נדיבי, שמעון סאמט, יהויכין סטוצ'בסקי, מרדכי שלום, יוסף פרידמן, שלמה פרלשטיין, אולה קזנצ'י, לוי קיפניס, רפאל קלצ'קין, חיים רזילי, ציונה תגר

תשמ"א-1981

ד"ר אפרים אילן, יצחק אפל, אהרון אשמו, שמואל ברקאי, חיים דניאלי, יוסף חלד, גבריאל טלפיר, יוסף יקותיאל, יהושע לוי, ד"ר אפרים סיני, אנדה עמיר, ד"ר מאיר קהאן, זכריה רצאבי, יחזקאל שטרייכמן, זלמן שחור

תשל"ח-1978

האדמו"ר ממודז'ץ, בנימין אפרתי, אברהם ברוידס, משה גולדשטיין, יוסף וולקר, פנחס טובין, אריה לובין, יהושע מאירי, שרגא נצר, יעקב פבזנר, אירמה פולאק, נפתלי פיינגולד, שלום קדמון, שלמה רביץ, צבי שוחט, זאב שנקר

תשמ"ב-1982

מרים בן-פורת, משה גרשונוביץ, מרסל ינקו, ישראל כהן, מיכאל נאמן, יצחק פישלר, פרופ' ארנסט פרוידנטל, משה ציפר, אהרון רובינשטיין, שמואל רודנסקי, אברהם-חיים שומלה, זאב ו' שליצר

תשל"ט-1979

אורי אלפרט, ראובן בן-דוד, מרים ברנשטיין-כהן, אפרים דקל, מאיר הרטמן, מרדכי ויניצקי, מקס זליגמן, נסים כהן, משה לוי נחום, טובה סנהדראי-גולדרייך, ברכה פלאי, מרדכי (מקס) קנת, משה רוזנברג, חיקל דמות

תשמ"ג-1983

בנימין אונגר, מיכאל אסף, יהודה גבאי, יצחק כץ, בתיה לישנסקי, אליעזר סרוקה, גיורג' עזאר, יעקב פרנק, שמשון קפלן, הרב יעקב רוזנטל, ד"ר דוד רוזן-צבי (רוזנצוויג), אנשל רייס, אריה שרון, יוסף רצון שרעבי

תשמ"ד-1984

הרב י.מ. אברמוביץ, השופט יצחק אורן, עו"ד י.א. אלראי, יהודא לייב בייטל, עזריאל ברושי, משה חורגל, חיים ינקלביץ, נחום יעקבי (קולקר), סעדיה כובשי, צבי לוי, פרופ' היינריך מנדלסון, רחל מרכוס-אלתרמן, ירושלים סגל, ד"ר רות רופין-פלד

תשמ"ח-1988

יהודה אונגר, יהודה גוטהלף, יעקב הגלר, דוד טהורי, אלכסנדר יהלומי, בן-ציון כהן, הרב ד"ר שמואל זנוויל כהנא, צבי סגל, אריה סריג, יוסף פפירניקוב, ד"ר יהושע רוטנשטרייך, שרה לוי-תנאי וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: ספיר דנקוב, מרים (מריה) טננבאום, מיכאל מיכאלוב

תשמ"ה-1985

מיה ארבוטובה, ד"ר אריה ארזי, רבקה בורשטיין-ארבר, חיים בר-אבא, אהרון (אהרונצייק) בר-אל, לאה גיחון-מרגלית, ישראל דננברג, פרופ' אריה הראל, יעקב זליבנסקי, אריה פילץ, סעדיה-יפת שרעבי, אריה תורג'מן

תשמ"ט-1989

פרופ' שמואל אביצור, אליהו אברהם אוחנה, פרץ אוניקובסקי, גרדה אוקס, יעקב גולרין, דוד יוטן, יהודה (זיק) יעקובי, אידוב כהן, משולם לוינשטיין, לילי מנחם, צילה עמידרו, יוסף עצטה, שרגא קנטור, צבי רנר, פינחס שינמן, שלמה יעקב שלוש, שולמית תילאיוף וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: מודסטה ברנקה, רוני צבגרמן-מונש, סטפן רציינסקי

תשמ"ו-1986

אליעזר אזולאי, ד"ר יעקב באר, מאיר ברוך, אברהם צבי ברנוביץ, צבי ברנשטיין, זאבי ויינר, משה וילנסקי, אלברט ורסנו, ליפשה זמסון-סגל, נתנאל מטלון, דבורה נצר, יצחק שבטיאל, אברהם שניר, דב שפירא

תש"ן-1990

אלוף (מיל) צבי איילון, יחיאל אליאש, דוד אלמוג, ד"ר ישראל חיים בילצקי, לולה בר-אבנר, גיניה ברגר, שלמה גיטליץ, דוד גלעדי, אהרן חייכמן, דן טנאי, רבקה נתנאל, אינג' דוד שטרן, יוסף דוד שרעבי

תשמ"ז-1987

אלכסנדר (סשה) ארגוב, חיים אשר, שמעון גרידי, ישעיהו (שייקה) דן, חיים חגואל, אורי טפליץ, זלמן ירושלמי, לאה עדיני, שמעון פינס, אברהם פרידמן, יצחק קור, אסתר רוזלר, מרדכי שפייזמן, הדסה שרמן-פריאל וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: רובין דימיטרוב, הלנה כורזים, יוספה לוסביצקי, רות לינדר, מריה רולירד, ידביגה שיינבאום

תשנ"א-1991

יריב אזרחי, צבי אלדובי, ד"ר יקותיאל צבי זהבי, יצחק טרובוביץ, יוסף יודסין, ציטה לינקר, ישראל למדן, רפאל מושיוב, יצחק קדמן, חינה רוזובסקה-קמינר, פרופ' יהודה רצהבי, משה שטיין

תשנ"ב-1992

אהרון אנקורי, אלוף (מיל) אפרים בן-ארצי, משה ברנשטיין, רעיה יגלום, אבות ישורון, יהושע כצמן, ד"ר משה לנדא, יוסף עודד, דוד עזרא, שרה עזרוני, גבריאל צפרוני, ד"ר יעקב אליעזר (אלי) תבין

תשנ"ו-1996

השופט (בדימוס) ד"ר משה בייסקי, אל"מ יצחק גרציאני, אסתר הרליץ, עו"ד משה לויט, אליהו ספקטור, תא"ל (מיל) יצחק פונדק, ידידיה פילובסקי, ד"ר מרדכי ציציק, יחיאל קדישאי, רו"ח אבשלום רצאבי, שמואל רקנטי, משה שניצר, יוסף תמיר

תשנ"ג-1993

זאב פ. אסטרייכר, בצלאל בליי, ד"ר חיים מנחם בסוק, קריאל גרדוש (דוש), אריה (לוניה) דבורין, שרה דורון, יהודה יהודאי, ד"ר כרמי יוגב, אלוף (מיל) משה כרמל, חנן מאירי, עמנואל עמירן-פוגצ'וב, הדסה קלצ'קין, אסתר רובין, עמיהוד תבור וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: מלדן איבנוב

תשנ"ז-1997

רפאל אלידין, נחום בוכמן, משה (גידי) בית הלוי, שלמה (זיגי) גרוס, שושנה דואר, שמחה בונים זינגר, דוד ירושלמי, ד"ר שלמה לב-עמי, השופט (בדימוס) דב לוי, ישראל ליבאי, קלרה מעיין, אשר רוזנבוים, שלום יפת שרעבי

תשנ"ד-1994

יצחק אפלבוים, ישראל ארליך, ישעיהו (שייקה) ארמוני, יצחק ארצי, משה בן-זאב, יוסף גבעול, שושנה דמארי, ד"ר משה הוך, יעקב ונה, פרופ' בן-ציון ורבין, מנחם ידיד, עו"ד מאיר לם, ישראל סחרוב, שלמה סלע, גאולה רבינוביץ

תשנ"ח-1998

הרב יהודה אנסבכר, צבי ארצי, מישא אשרוב, שמואל בונים, דב בן-מאיר, פרופ' דניאל ברונר, פרופ' הלל ברזל, רצון הלוי, עמנואל הלל, לוקה וקס, חנה זמר, גיולי טורנברג, עדה טל, שלמה טנאי, בן-ציון יהודאי, חיים כהן, לולה לוקסמבורג, אייבי נתן, גד סולמי, אה סורביץ, שמואל (סמו) פדרמן, רבקה רבינוביץ, דוד רימן, ד"ר יוכבד ריעאני

תשנ"ה-1995

יצחק אבינועם (יגנס), אברהם אפל, יהודה אפשטיין, נחמיה ברוש, פרופ' אנדרה דה-פריס, שמשון חלפי, יוסף מ'נס, צבי נתנזון, אברהם סגל, הרב יוסף צובירי, יהושע רוזין, סוניה שץ וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: ולדס דרופס

תשנ"ט-1999

תמר אריאל, אשר בן-נתן, ישראל בקר, יגאל גריפל, יוסף דחוח-הלוי, ברוך וינר, ברנרד (דב) חוסט, יפה ידקוני, הרב גבריאל מורגנשטרן, אריה נייברג, שאול סוסליק, אברהם פרסלר, אריה צוקר, אהרון רבינוביץ, פרופ' יעקב רותם

תש"ס-2000

שמעון אביזמר, דבורה אליאב, עמישלוס גילוף, אליעזר ויצמן, פנינה זלצמן, משה זנבר, יעקוב-גזירג' חנניה, אלכסנדר מנדל, רמה סמסונוב, נפתלי פדר, יהודה פוקס, פרופ' חיים הלל פריד, אליעזר קלונסקי, יצחק קצור, שרה שפירא

תשס"ד-2004

פרופ' צבי אבני, יעקב אהרוני, בלה ברעם-לוטן, תהילה גילוף, פרופ' ישראל הימן, ד"ר אשר הלפרין, ברוך טרקטין, נחמה ליפשיץ, מיכל מודעי, קלמן מינץ, דוד צבי, שמואל צמח, יצחק שניאור

תשס"א-2001

שלמה אבוטבול, משה אישון, יוסף ברזלי, רות דיין, אברהם דשא (פשנל), פרופ' צבי יעבץ, יוסף לוטנברג, אפרים ליפשיץ, עו"ד אהרן מלצר, מרים עקביא, רחל רעני, פרופ' מכס שטרייפלד, שרה שטרן, דוד שיף, אידנה דרגיציביץ' חסידת אומות העולם

תשס"ה-2005

ד"ר דב אלדובי, ד"ר הרב יצחק אלפסי, דוד בר-משה, יפה הרצפלד, שבתאי טבת, רחל טליתמן-סנובסקי, גד יעקבי, ברכה לביא, חיים צ.ליפקין, שולמית לפיד, עמוס מנור, שמואל עצמון-וירצור, שמואל פירסטנברג (פיסקה), גרשון צפור, חסידת אומות העולם תושבת תל-אביב-יפו: זופיה אבני

תשס"ב-2002

מרים (מדי) בן-שם, שלמה בר-שביט, צפורה ברנר, הרב אפרים גוטמן, חיים טסה, אורה טרי, השופט בדימוס בנימין כהן, חנה לאור, אברהם מורחיים, ישראל פי, יצחק פנאי, נעמי שדמי, מיכה שמבן, בני שמר

תשס"ו-2006

פנחס אדלר, שולה ברקן, עמיקם גורביץ', שרגא גפני, שרה (שריקה) הרמלין, מרים זהר גלבלום, ורדה זקהיים, הרב יצחק יעקב טוויל, דב לאוטמן, לוי יצחק הירושלמי, נעמי סגל, מאיר קמחי, שמואל שי, אליהו שפיידר

תשס"ג-2003

יהודה בילו, יצחק בן-בשט, פרופ' יחזקאל בראון, הרבנית צפיה גורן, אלוף (מיל') ד"ר מרדכי (מוטי) הוד, חנה (ניוטה) הלפרין, יהודית הנדל, ד"ר אלכסנדר ויסלפיש, ברוך יפת-שרעבי, עבד אלקאדר כבוב, נתן כוגן, ידידה להב, נחמה לויתן, אליעזר צור, פרופ' ברכה רמות

תשס"ז-2007

יהודה אפרוני, מרדכי אשד, חנה (גוטמן) בן דוד, יהושע ('שייע') גלזר, עוזיאלה (בוכמן) היימן, חיים חפר, הרב יצחק כהן, צביה כהן, שולה ליגום, ברונר לנדסברג, שלמה מדמון, פרופ' אמנון רובינשטיין, נחום רז, ד"ר עדינה תמיר

תשס"ח-2008

ד"ר ורה אדלר-שי, מוריץ (פי-סי) אושרוביץ, צבי אל-פלג, נחמה בר-כוכבא (בריל), דינה ברניקר, יוסף דוראל, מאיר זהבי, אהובה טלמור, אורי לוי, שלמה נקדימון, ירום קניוק, ישראל שטראוס, אדית תאומים

תשע"ב-2012

יעקב אגמון, שלמה אליהו, לילי לאה אלשטיין, חיה יוסף, יוסף יוסף, רנה ירושלמי, מאיר ישראלי, לאה כהן-מוצרי, פרופי ששון סומך, לאה פוליבוי, חיים רפאל, עודד תאומי

תשס"ט-2009

נוזהה אבולעפיה, יעקב (יאני) אפשטיין, דליה בדש-שא, פרופי רות בן-ישראל, פנחס ברויאר, שרית גרינברג, ראובן ויטלה, עו"ד מרדכי וירשובסקי, חזנה יעקב, זיוה להט, הרב משה מאיר, מרים (מיקי) מזר, עליזה עופר, דבורה קידר (הלטר), אלימלך רם, אברהם (בייגה) שוחט, דב שילנסקי

תשע"ג-2013

חיים אדלר, פרופי אדרי דן איתן, יעקב (יענקליה) בודו, אהרון בוצר, פרופי רבקה ברקאי גולן, אלי יהב, אהרון מגד, דינה ערקבי, שרה פרנקל, שושנה רון אהרונוב, רפי שאולי, ד"ר מאיר ששון

תש"ע-2010

דוד אדמון, יצחק אלרון, יוסף בר נתן, פרופי נורית גוברין, יוסי גרבר, משה דולגין, לוטפי בוטרוס זריק, שלי חשן, שולמית לסקוב, חנה מלמד, שמואל סמואל, אסתר עילם, דן פתיר, שלמה שבא (שורץ), שלמה שחיבר

תשע"ד-2014

רות אהרון, אדרי סימונה בר שגיא, אורי גוטהלף, מנחם גולן, שמאי גולן, יעל דיין, ישעיהו (שייקה) דרורי, ברוך וילקד, שרה ז"ק, ד"ר משה טיומקין, יששכר כהן, ד"ר אריה לבנון, מאיר מוזס, עו"ד שמעון מזרחי, רבקה מיכאלי, הרב שמעון פרנקל

תשע"א-2011

תמר אבירד, שאול ביבר, טובה בן-דב, יהודית בנד, אברהם זאב גרינברג, דן דרין, שאול זינר, פרופי אפרים טורגובניק, הרב מרדכי יצהרי, אברהם כספי, דוד מנצור, פרופי שלמה משיח, מרים נוביק בבל, ברוך ניסקה, עו"ד רות סלפטר

תשע"ה-2015

עו"ד חביבה אבי-גיא, גילה אלמגור-אגמון, דליה בארי, חיה בוקר, תרצה בורנשטיין, רחל בלימן, נחמה בסוק, פרופי אביבה דורון, נורית הירש, עו"ד טליה לבני, רות סירקיס, מדלן סחליה-עזאר, רינה קזדן, פרופי רנה שפירא

תשע"ו-2016

אורי אבנרי, אורי אפק, נגה בכר, השופטת בדימוס הדסה בן עתו, אילנה גור, פרופי יוסף גורני, מאירה דרורי, פרופי מינה וסטמן, חיים טופול, ד"ר ברוך לוי, חיה שמיר, הרצל שלם, אברהם פורז, יאיר רוטלוי

תשע"ז-2017

פנחס (פיני) בן שחר, סועאד גזבראן, ישראל גוריון, יהודית הירשברג, צביה טוויק ביבי, יוסף לוי (דקלון), אנט סליון, אורי עופר, תהילה עופר, פרגי פרי, פרופי שולמית קרייטלר, מרק רוסנובסקי, מאיר ברימן, ברוך גולדפינגר

תשע"ח-2018

פרופי עוזי אבן, שלמה ברזילי, אילן דר, זמירה יקותיאל, מיכאל (מיקי) ירושלמי, מנשה לב-רון, כוכבה מתתיהו, חיים סאמט, יורם פטרושקה, טליה פלדמן, נורית שני, ד"ר צפורה שפירא, פרופי ישראל (איזי) בורוביץ, אביגדור קהלני

